

แหวนหมั้น

บทที่ 35

เธอเพ่งมอง มีนเมาจนแทบจะไม่แน่ใจ

กลุ่มของชายหนุ่มกำลังจะพากันเดินผ่านไป แล้วเธอก็ตัดสินใจในทันที สลัดแขนหลุดจากการเกาะกุมของแพทย์เปลี่ยนอย่างง่ายดาย เพราะนิยมไม่ทันระวัง ไม่นึกว่าจู่ๆ ลูกแมวที่สันถุภักษ์ก็จะเหวตัวรวดเร็วเช่นนั้น

“คุณวิชา...”

วิชาหันมาอย่างแปลกใจ หญิงสาวถลาเข้ามาคว้าแขนเขาไว้ เธอยืนไม่ตรงทั้งใบหน้าก็แดงก่ำ ระวังระลึกรักพูดแทบไม่หายใจ

“คุณวิชา จำฉันได้ไหมคะ ฉันเป็นเพื่อนของคุณชลิต”

“อ้าว คุณนั่นเอง” เขาร้องออกมาด้วยความแปลกใจเป็นที่สุดก็ในวันนั้น ดูเธอเป็นเหมือนยายเพิ่งสุดเซย ประพิมยังเก็บเอาไปก่อนว่าเธอดูจิตใจเหมือนกับปลาตาย

แต่ว่าในวันนี้ เธอสวยสะอ้านพริ้มเพรา ซ้ำยังกำลังมีนเมาอยู่ด้วย เขาแปลกใจที่ไม่เห็นเพื่อนรัก

“มากับใครหรือครับ....”

แทนคำตอบ เธอสีหน้าเฉือนท่าทางประหม่าแกมวิตก เหลียวไปทาง ลิฟต์ตัวที่เพิ่งเลื่อนลงมาจอด ผู้คนที่ยืนรออยู่ค่อยๆ ก้าวเข้าไป มีเพียงชายสูงวัยรูปร่างท่าทางน่าเกรงขาม ทำสีหน้าเคร่งขรึมยืนรอมองอยู่อย่างไม่พอใจ

ชายหนุ่มหันกลับมา ถามอย่างสงสัย “มากับเขาหรือ”

หญิงสาวหลบตา พยักหน้ารับ

“กำลังจะขึ้นลิฟท์ไปไหนกัน” เขาถามเหมือนขู่เข็ญ

เธอตัวสั่น พูดเสียงสั่นเครือ

“ฉันอยากจะกลับบ้านค่ะ กรุณาพาฉันไปด้วย”

วิชามองเจ้าของร่างบางๆ ตรงหน้าอย่างหนักใจ ท่าทางเธอเหมือนเด็กหลงทางที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ ทั้งเขาก็ได้รู้จักชลิตเมื่อโทรศัพท์คุยกันในภายหลัง ว่าเธอคนนี้แหละ คือคนที่ตนรัก.... “เขามีเจ้าของแล้ว” แล้วนี่ใครกันอีกเล่า เขาถามตัวเองว่าควรจะไปยุ่งเกี่ยวหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวหรือเปล่า

เพื่อนๆ ของเขากำลังยืนมองรอคอย แต่เขาก็เกิดสำนึกที่จะปกป้องเธอ ทั้งที่ไม่รู้มาก่อนเลยว่าเบื้องหลังของเธอเป็นอย่างไร และชายสูงวัยซึ่งดูภูมิฐานน่าเกรงขามผู้นั้นเป็นใครกันแน่

“กำลังมีปัญหาอยู่หรือครับ”

“ค่ะ...ฉัน...” เธอหาคำพูดไม่ได้ ได้แต่มองหวาดๆ กลับไปอีกครั้ง นิยมปิ่นยิ้มขริบเดินเข้ามาหา

“จะไปกันหรือยัง”

“เอมจะไปกับคุณวิชาค่ะ” เธอขยับตัวหนีทันทีที่มีมือของเขามาเอื้อมออกมา วิชามองตาม

“อย่าเหลวไหลหน้า มานี่เถอะ” น้ำเสียงอีกฝ่ายเฉียบขาดขู่เข็ญ

“ไม่ค่ะ” เธอไม่กล้ามองหน้านิยม ขยับใกล้ชายหนุ่มเข้าไปอีก

นิยมยิ้มเคียดๆ กับวิชา “ผมมาด้วยกัน เขิญคุณตามสบายเถอะ ผมจะรับผิดชอบเธอเอง”

วิชากลับพูดว่า “ผมว่าตามใจคุณสุภาพสตรีดีกว่าครับ”

นิยมหน้าเคียดอย่างไม่พอใจ หันมาใช้สายตาคมขู่บังคับหญิงสาว “จะว่ายังไงละเอม... คิดดูให้ดีๆ ก่อนที่จะทำอะไรลงไปนะ”

เอมอมร ทอดตามองอยู่ที่พื้นห้อง “เอมจะกลับบ้านค่ะ” เธอพูดเสียงเครือ

ชายสูงวัยนิ่ง แต่แล้วก็ยิ้มอย่างใจดี

“ก็ได้ มาซิ ผมจะไปส่ง”

“ไม่ค่ะ” เธอปฏิเสธแล้วหันมองชายหนุ่มอย่างวิงวอน วิชาจึงพูดว่า

“ผมจะไปส่งเธอเองครับ”

“แน่ใจหรือเอมอมร”

นิยมคาดคั้นด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น ดวงตาคมกริบจับมองแน่นิ่ง

หญิงสาวหันหน้าหนี วิสาเห็นดังนั้น จึงตะแคงเธอพาเดินจากไป
ปล่อยให้อีกฝ่ายมองตามด้วยดวงตาที่เป็นประกายกร้าว ส่งเสียงขู่คำราม
อยู่ในลำคอ.....

วิสาแยกจากเพื่อนๆ พาเธอนั่งมาในรถตามลำพัง หญิงสาวนั่ง
ตัวสั่น หลับตานิ่งเพราะมีนเมา

“ผมจะพาคุณไปหานายชลิตนะ”

“อย่าคะ...” เธอร้องออกมาในทันที ก็เธอจะอธิบายกับเขาอย่างไร
แล้วอีกอย่างหนึ่ง... “...เขาคงไม่อยู่บ้าน... ถึงอยู่ก็คงไม่ได้อยู่คนเดียว...”
น้ำเสียงตอนท้ายขมขื่น

“คุณคิดว่าเขาอยู่กับใคร”

เธอกลักรลื่นความเจ็บปวดไว้ในอก

วิสาคิดว่า ประหลาด...! ช่างเป็นคู่รักที่แปลกประหลาดโดยแท้
“บ้านคุณอยู่ที่ไหน” เขาถาม พอได้คำตอบก็ถามต่อ “ตอนนี้ที่นั่น
ปลอดภัยหรือ”

หญิงสาวตอบไม่ได้ นึกระแวงไปว่า ป่านนี้นิยมอาจไปรออยู่ที่บ้าน
แล้วก็ไม่ได้ จะไปบีบบังคับแม่เธอใหม่ จะทำอะไรให้ครอบครัวต้อง
ขายหน้าหรือเปล่า... เธอหลับตาอย่างมึนงง ดำหนิตัวเองที่ดื่มไวน์มาก
เกินไป ไม่รู้ว่าฤทธิ์ของมันซึมลึกจนย้อนมาเล่นงานเอาในภายหลัง

วิสากลับเลี้ยวรถไปอีกทางหนึ่ง

“เอาอย่างนี้ นี่ก็ยังไม่ดีก ไปบ้านผมก่อนก็แล้วกัน ไปนั่งพัก
ให้สบายใจก่อนแล้วค่อยกลับ หรือไม่อย่างนั้นจะค้างก็ได้ ผมจัดห้อง
เตรียมไว้ให้ลูก ตอนนี้ยังไม่มีใครอยู่เลย”

เอมอมรต้องนั่งอย่างตื่นตันใจ

“จะเป็นการรบกวนเกินไปหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอกครับ ผมคงดีใจที่ได้พบคุณอีก คุณเป็นเพื่อนของ
นายชลิตก็เหมือนกับเป็นเพื่อนของเราด้วย”

ประพิมส่งผ้าขนหนูชุบน้ำเย็นให้ หญิงสาวพึมพำกล่าวขอบคุณ
รับไปกดไว้กับใบหน้า

“เป็นยังไงบ้างคะ” ประพิมก้มลงมาถาม

“แย่มาก”

“คอไม่แข็งแล้วกินเข้าไปทำไมตั้งมากมาย ดูซิ หน้าตาน้ำตา
แดงก่ำไปหมดเลย”

“ตอนกินไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างนี้คะ” หญิงสาวพูดอ่อยๆ

“งั้นนอนพักสักครู่หนึ่งก่อน ถ้าง่วงก็หลับไปเลยก็ได้ ประเดี๋ยว
คุณชลิตมาฉันจะปลุก”

เธอหลับตา ได้ยินเสียงวิสาซึ่งเพิ่งจะต่อโทรศัพท์ที่ได้ ค่าใครแว่วๆ

“นายชลิต... ไ้... นั้นมีอยู่กับใครวะ...”

หญิงสาวหลับตาถอนใจ เธอเจ็บปวดได้แต่ไม่มีสิทธิ์ตัดพ้อตำหนิ
ต่อว่า ก็ที่เธอยังรอสิทธิแล้วทำไมเขาจะอยู่กับสมรักไม่ได้

เขาพยายามจะมาหาเธอ แต่เธอก็บ้ายเบี่ยงหลบลิ้นหน้าอยู่เสมอ
ก็น่าอยู่หรอกที่เขาจะต้องโกรธเคืองน้อยเนื้อต่ำใจ

น้ำเสียงของวิสาออกจะฉุนเฉียว “ไ้ห้า...เมื่อวันก่อน มึงบอกว่า
รักคนไหนวะ แล้ววันนี้ทำไมกอกอยู่กับอีกคนหนึ่ง... กูงกับมึงจริงๆ

นี่ มึงมาที่บ้านกูเดี๋ยวนี้ละ... มาดูว่ามีใครอยู่ที่นี้... กูไม่ได้ล้อมึง
เล่นนะโว้ย นายชลิต...! มึงมา แล้วก็มาคนเดียวด้วย...”

เอมอมรหลับตา มีหยาดน้ำปริ่มปรือออกมาจนเปียกแฉงขนตา
เธอเผลอหลับไปทั้งที่น้ำตาไหลเป็นทาง

น้ำเสียงฉุนเฉียวจริงจังของเพื่อน ทำให้ชลิตเฉยใจ เขาทิ้งสมรัก
ไว้คนเดียว ขับรถฉิวมาบ้านเพื่อน แปลกใจที่ได้เห็นสองคนสามีภรรยา
นั่งคุยกันรอคอยอยู่ ประพิมมองอย่างไม่สบายใจ ขณะที่วิสาพาเดินไป
ที่ห้องเด็ก

เอมอมรนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง คราบน้ำตาแสดงว่าเธอร้องให้
“กูพบเขาที่..... เขาเห็นกูแล้วก็วิ่งเข้ามาหาอยู่กับหนีใคร...”

วิสาเล่าให้เพื่อนฟังคร่าวๆ แล้วปล่อยให้เขาอยู่กับเธอตามลำพัง

หญิงสาวขยับกาย เมื่อรู้สึกถึงริมฝีปากอุ่นๆ ที่คลอเคลียใบหน้า

เธอพลิกหน้าหนังสือตามขึ้น

“เอมมี...” เสียงเรียกอ่อน ดวงตาอ่อนโยนมองอยู่อย่างห่วงใย
“เป็นยังไงบ้าง”

“คุณลิต...” เธอยันกายลุกขึ้น “มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“เมื่อครู่นี้เอง คุณลุกไหวไหม”

“ไหวค่ะ” พุดพยางพยามจะลุก แต่ก็ยังไม่มั่นคงนัก

“คุณจะค้างคืนที่นี่ก็ได้ ผมจะอยู่เป็นเพื่อน”

“อย่าลำบากเลยคะ... พรุ่งนี้คุณจะต้องไปทำงาน ฉันท้องก็ต้อง
ไปเรียนหนังสือ” เธอพยายามที่จะไม่คิดว่ามีใครรอเขาอยู่ที่ที่พักของเขา
“... คุณช่วย...เอ่อ...โปรดส่งฉันที่บ้านได้ไหมคะ”

“ได้สิ” มือใหญ่จับแขนบาง ๆ พาให้เดินออกมาจากห้อง

เขาพาเธอมาลาเจ้าของบ้าน

“ทำให้พากันลำบาก ต้องขอโทษด้วยนะคะ” เธอพูดเจื่อน ๆ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ... ถ้ามีปัญหาอะไรละก็ เชิญที่นี่ได้เลยนะคะ”

ประพิมพูดอย่างเต็มใจ

วิชามองเพื่อนอย่างเคร่งขรึม “ตัดสินใจให้ดีนะนายชลิต นายรู้
นะว่าควรจะทำยังไง”

ในระหว่างที่ชลิตขับรถพาเธอออกจากบ้านของวิชา ต่างคนต่างนั่ง
เงียบ หญิงสาวหลับตาทั้งสี่ระฆังเบา ๆ ไบหน้าซีดเผือดราวกับคนป่วย
ในใจนึกถึงคนที่เขาอยู่ด้วยในคำคินนี้ก่อนที่วิชาจะโทรศัพท์ไปตามตัว

“เอมมี...” เขาเรียกเบา ๆ น้ำเสียงเคร่งขรึม

“คะ...”

“คุณอยู่ที่นั่นกับใคร”

เธอขยับปากแต่แล้วก็เปลี่ยนใจ “ช่างเถอะคะ”

“แต่ผมอยากรู้ว่าใคร”

พอไม่ได้คำตอบ ชายหนุ่มก็ฉวยมือบาง ๆ ขึ้นเขย่าว่างจนเฉียว
ร้อนกร้อนใจ “เอมมี... บอกว่าคุณมากับใคร และมันเกิดอะไรขึ้น”

เธอดึงมือหนี “วันนี้คุณเสียเวลาออกมากกลางดึก ฉันขอบคุณ
และก็จะจดจำไว้ค่ะ”

รถถูกจอดรถเข้าที่ข้างทางทันที ชายหนุ่มคว้าไหล่ทั้งสองของเธอ
ไว้ “คุณเลิกทำตัวเป็นเด็กเสียทีได้ไหม ผมอยากจะทำมันเรื่องอะไรกัน
มีอะไรเกิดขึ้นกับคุณ”

“ฉันทำตัวเป็นเด็กหรือคะ คุณลิต สิ่งที่ฉันทำไม่ว่าในวันนี้หรือ
วันไหน ๆ ฉันไม่ได้ทำเพราะความเป็นเด็กเลย”

เขาจ้องมองดูเธออย่างอึดอั้น น้ำเสียงวิงวอน

“เอมมี คุณมีเรื่องอะไร ทำไมไม่บอกผม”

พอถูกดึงเข้าไปกอดเธอก็ยกกายออกห่าง น้ำเสียงสะท้อนเจือสะอื้น

“ฉันอยากกลับบ้าน กรุณาส่งฉันที่บ้านด้วย”

ชายหนุ่มนิ่งมอง ขยับกลับไปที่นั่งแล้วก็พารถแล่นไปข้างหน้า...

ขับวนไปเวียนมา แล้วเขาก็เลี้ยวเข้าไปในโรงแรม

เอมมอรลิมตาขึ้น “ที่นี่ที่ไหนคะ”

เธอเหลียวไปรอบข้าง แปลกใจเมื่อพบแต่ความมืดสลัว พอนึกได้
ว่ามันควรจะเป็นที่ไหนเธอก็หันตึง เรียกเสียงเข้ม “คุณชลิต...!”

ชายหนุ่มถอนใจ “เอมมี ผมต้องพูดกับคุณนะ”

“ไม่ใช่ที่นี่คะ”

“แล้วจะเป็นที่ไหน ที่บ้านคุณหรือ พอถึงบ้านแล้วคุณจะพูดกับ
ผมหรือ หรือว่าจะเดินหนีขึ้นห้องไปเหมือนอย่างที่คุณชอบทำ... เอมมี
ทำไมคุณทำอย่างนี้กับผม...” น้ำเสียงตอนท้ายเหมือนถูกบีบคั้น

หญิงสาวนั่งเงียบด้วยความอึดอั้นพอ ๆ กัน

ร่างสูงเปิดประตูรถ ก้าวอ้อมมาเปิดประตูให้ พุดห้วน ๆ

“ลงมา”

เอมมอรนั่งนิ่ง ครั้นเขาจับแขนออกแรงดึง เธอก็เดินตามโดยดี
เธอต้องกลั่นใจเมื่อก้าวเข้าไปในห้องมืดสลัวที่มีเสียงเพลงกล่อม
เบา ๆ แสงไฟสีแดงขรึมทำให้เตียงใหญ่ปูผ้าเรียบซึ่งมีมรดอย่างประหลาด
เขารุ่นให้เธอเดินเข้าไปก่อนจะปิดประตู

“เออละ... เล่ามา บอกผมให้หมด”

“ไม่ค่ะ” เธอเสียงเครือ “ฉันจะไม่เล่า”

“ทำไมล่ะ เอมมี...” เขาบีบแขนเรียวยาวจ้องลึกลงไปใต้วงตาอย่างคาดคั้น “มีอะไรกันนักหนา ทำไมถึงบอกผมไม่ได้”

“มันไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร แค่เรื่องเล็กน้อยธรรมดาๆ”
เธอยังปากแข็ง

“งั้นเรื่องอะไรล่ะ.....เอมมี คุณจะทรมานผมไปถึงไหน”

“ฉันไม่มีเจตนาอย่างนั้นเลย...แต่... โปรดอย่าสนใจเรื่องของฉันเลยถึงยังงี้ ฉันก็ยืนยันจะคอยคู่หมั้นของฉันอยู่ดี”

อีกฝ่ายกระแทกเสียงอย่างโกรธ “ผมยินดีด้วย” หนึ่งไปนิดหนึ่งก็ถาม “แต่ว่าวันนี้ล่ะ... ใคร... คุณนิยมใช้ไหม”

อีกฝ่ายหนึ่งหลบตามองพื้นห้อง มีอะไรใหญ่ตั้งเธอให้หันมาหา เสียงถามคาดคั้น “ใช่...ใช่ไหม”

หญิงสาวหันหน้าหนี พูดอย่างมีพิรุณ “ไม่ใช่ค่ะ”

“อย่าหลอกผมเลยเอมมี ถ้าไม่ใช่เขาแล้วจะเป็นใคร พี่ที่วิชาพูดผมเจอได้ทันทีว่าเป็นเขา” เธอได้แต่นิ่ง “มันเรื่องอะไรกัน คุณไปกับเขาทำไม คุณมาแล้วกำลังรอลิฟท์... คุณกำลังจะขึ้นห้องกับเขาใช่ไหม...”

เอมมีหันหนี แล้วก็ต้องร้องไห้ออกมาอย่างสุดจะกลั้น

“ทำไมกัน บอกผมซิว่าทำไม.....”

เธอเอาแต่ร้องไห้ ซลิตจ้องมองดูด้วยดวงตาที่วาววามด้วยความโกรธ กระวนกระวาย และกระหายใคร่รู้ แต่ที่สุดก็ได้แต่ดึงเธอเข้ามาอกอดไว้ เธอร้องไห้อยู่ตรงนั้น

“เอมมี...อย่าร้องไห้...” เขากอดศีรษะเธอพลงจุมพิตที่ขมับครั้งแล้วครั้งเล่า “มีปัญหาอะไรทำไมไม่บอกผม... ลืมแล้วหรือว่าผมรักคุณ...”

“คุณจะรักฉันทำไม ถึงอย่างไรฉันก็ทำอะไรให้คุณไม่ได้ ฉันต้องรอคู่หมั้นของฉัน... คุณเข้าใจไหม”

“เข้าใจ แต่ถึงยังงี้ผมก็ไม่อยากให้คุณมีอันตราย อย่างน้อยก็อยู่รอดปลอดภัยจนกว่าจะถึงเวลาที่คุณจะไปจากผม”

เธอสะอื้นอยู่ในอ้อมอกของเขา ชายหนุ่มจับใบหน้าของเธอให้เงยขึ้น “คุณไปกับคุณนิยามทำไม มันมีอะไรเกิดขึ้น อย่าบอกนะว่าคุณกำลังจะขึ้นห้องไปกับเขาจริงๆ”

“ไม่ค่ะ”

“งั้นทำไมล่ะ”

“อย่าถามอีกนะคะ กรุณาเถอะ”

เขาถอนใจ และสุดท้ายจะหักใจได้ เขาก้มลงประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอ่อนบางอย่างอ่อนโยน

หญิงสาวหลับตา ปล่อยให้ให้อ่อนไหวไปกับสัมผัสที่เธอปรารถนาจากผู้ชายที่เธอรัก

เธอรับจูบของเขาด้วยอารมณ์อ่อนไหว ผลอตัวกอดและจูบตอบหัวใจที่บอบบางหวั่นไหวเริ่มจะถูกหลอม ให้ละลายจากการกีดกันทรมานตัวเอง เธอรู้ตัว และรับรู้ถึงความเร่าร้อนรุนแรงในสัมผัสที่เพิ่มขึ้นของอีกฝ่าย ความรู้สึกในหัวใจและความปรารถนาแห่งร่างกายของเธอและของเขา กำลังจะถูกหลอมละลายให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

แต่แล้วเธอก็คิดถึงสิทธา แล้วก็นึกถึงสมรัก.....

เธอหยุดชะงักไปในทันที

“เอมมี...” ชายหนุ่มกระซิบเรียก

หญิงสาวยกมือให้ถอยออกห่าง อีกฝ่ายไม่ยินยอมจะยุติจึงออกแรงยึดไว้ โหมกอดจูบเหมือนคลุ้มคลั่ง เธอสะบัดต่อต้านรุนแรงจนเขาต้องหยุด

“เอมมี ทำไมอีกเล่า” เสียงถามหงุดหงิดและงุนงงเป็นอย่างยิ่ง

“อย่าทำอย่างนี้กับฉัน”

“ทำไมนะ ผมมันน่ารักก็ยกหนักหรือ”

“ฉันทนไม่ได้... ที่จะคิดว่าคุณเพียงแต่กำลังกอบโกยटकดวงจากฉันเหมือนอย่างที่คุณทำกับสมรัก ที่นี่คือโรงแรมชั่วคราว คุณมีเจตนาไม่ดีตั้งแต่เลี้ยวรถเข้ามาแล้วใช่ไหม”

เสียงเธอสะท้าน

ดวงตาระริกด้วยความรู้สึกต่อต้านไม่ยินยอม.....